Ціна 2 крб.

перець

№ 20-21. 1943 р. ЖУРНАЛ САТИРИ Й ГУМОРУ РІК ВИДАННЯ II.

НЕ ТРАТЬТЕ, КУМЕ, СИЛИ...

«Події розгортаються хвилеподібно... Для нас настав такий момент, коли ми перебуваємо внизу». (З німецької газети).

Малюнок О. Кокорекіна

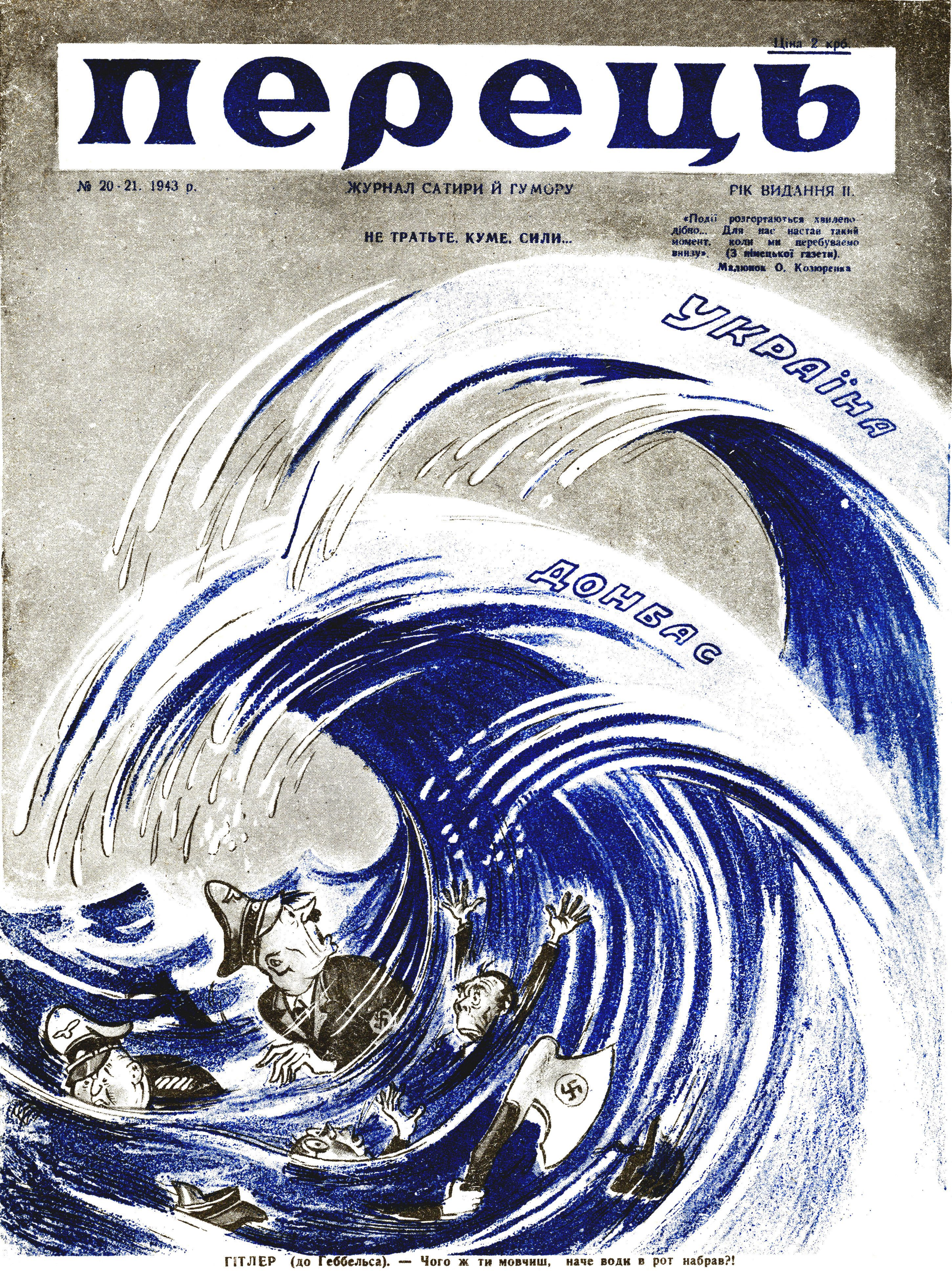

ГІТЛЕР (до Геббельса). — Чого ж ти мовчиш, наче води в рот набрав?!

ПІДМОЧЕНИЙ ФРІЦ

Малюнок Б. Фрідкіна.

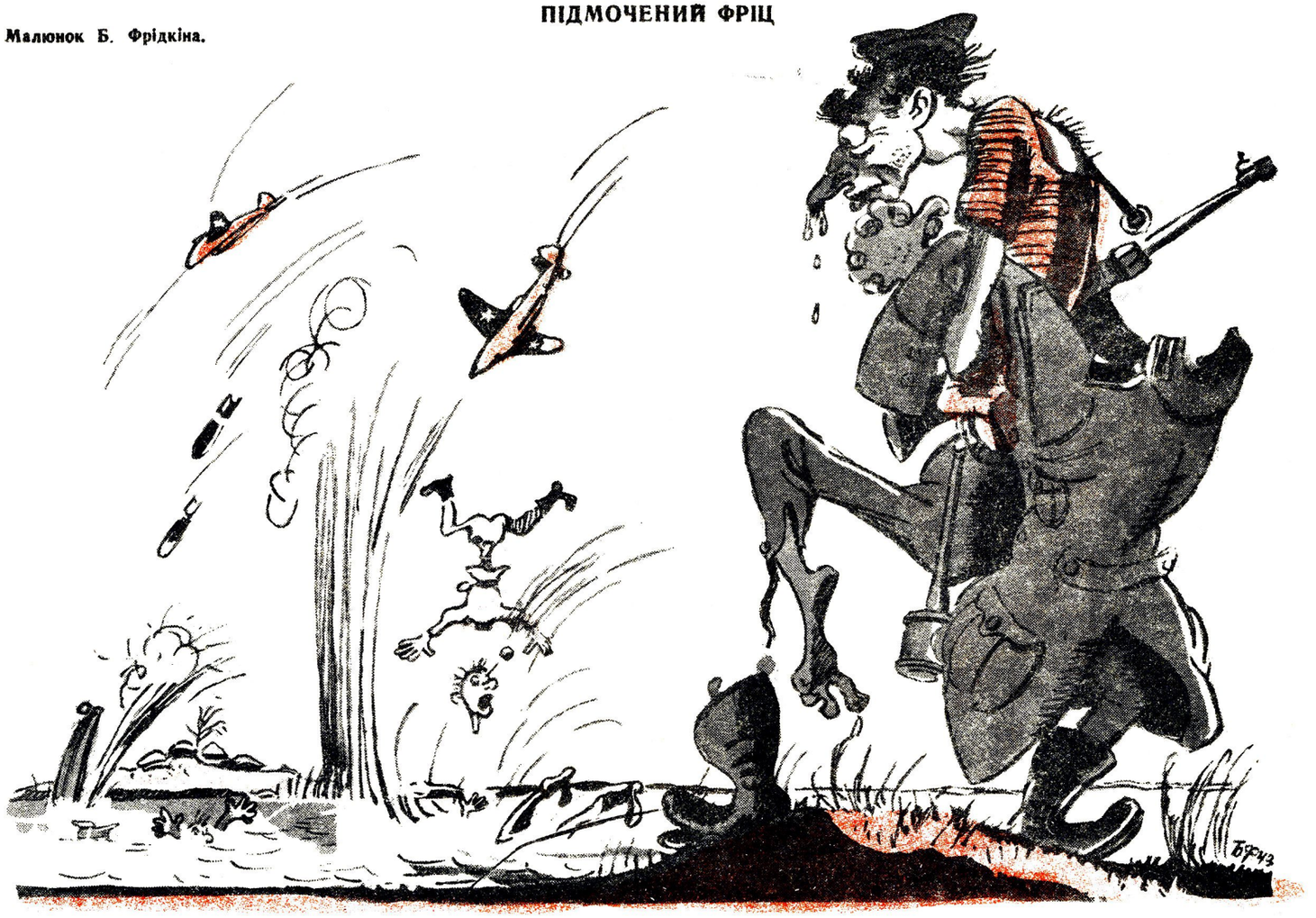

— О, майн готт! Знову річка!! Я ж недавно в Лопані купався...

ФРІЦ НА ХОЛОДНІЙ ГОРІ

І сюди він — і туди,—
Скрізь пече — ой, гаряче!
Випить хочеться води,
У горлянку лізе дим.

Він згадав — десь тут гора,
Звуть Холодною — мерщій!
(Для тхора хоч би нора...)
Сили дай, о, фюрер мій!

На Холодній, ой, пече!
Гаряче... Сльоза з очей.
Дим в горлянку, в очі ліз.
Смерть його чекала скрізь.

Лопай, гаде, що зварив...
Лопань бачиш зза гори?
Не проліземо, не втечеш!
«Ой, пече, ой, гаряче!»

Падай, падай смрадний мрець—
Вашій пісеньці кінець!

Олекса ЮЩЕНКО.

ПІСЛЯ АТАКИ

Німецькі окопи під Ніжином. Рідкі хвилини затишшя. З окопу, озираючись, вилазить солдат.

— Ти куди це подався, Гансе?—злякано питають солдати.

— Піду в сусідній окоп, одвідаю шосту роту, а то йому самому там, бідолашному, нудно.

НЕВАЖКА ЗАГАДКА

— Що спільного між німецьким поміщиком на Україні і совою?

— І той і та не сплять уночі.

...ТАМ СЛУЧИЛАСЯ БІДА

Малюнок Ю. Ганфа.

— Ах, бідний Ганс! Весь час він був в дорозі й помер у Таганрозі.

ЗА ЗВИЧКОЮ

До Гітлерової ставки з фронту щойно прибув генерал:

— Фюрер, ми втратили Харків!—доповідає він.

— Не має цінності,—відповідає Гітлер.

— Ми втратили Суми,—доповідає далі генерал.

— Не має цінності,—відповідає Гітлер.

— Ми втратили Донбас,—каже генерал.

— Не має цінності,—відказує Гітлер.

— Ми втратили голову!.. — у розпачі харчить генерал.

— Не має цінності!—одмахнувся Гітлер.

НАСЛІДКИ ЕЛАСТИЧНОЇ ОБОРОНИ

До одної з цілих ще крамниць Берліна вбігає, тримаючись за штани, якийсь військовий.

— Підтяжки є? — звертається він до продавця.

— Можу запропонувати ось ці, еластичні, — ввічливо відповідає продавець.

— Ні, ні! Не згадуйте при мені цього слова. Через цю прокляту еластичність я вже один раз штани загубив.

НОВІ ПРИСЛІВ'Я

* Зимою й літом німця бито.

(Записано на Харківщині).

* Погиб, як шваб під Полтавою.

(Записано на Полтавщині).

ТАРАС БУЛЬБА

— Хто тут серед вас єсть музиканти чи артисти? — гукнув майор Обергард.

Люди мовчали. Вони були стомлені, ледве тримали в руках заступи й кайла.

— Я, — озвався один актор, якого німці разом з іншими людьми погнали рити окопи близько Полтави.

— Що ти вмієш?

— Читати вмію. Я читець-декламатор.

— Гут! Що знаєш читати?

— Шіллера, Гейне...

— К чорту Гейне!

— Пушкіна, Гоголя...

— Що Гоголя?

— Різдвяну ніч.

— К чорту Різдвяну ніч! Це мені нагадує руський зима.

— Тараса Бульбу...

— Бульба? Вас іст дас Бульба?

— Той козак, що бив поляків.

— А-а, поляків. Гут! Поляків можна. Читай, розважай їх

Актор видерся на якусь тачку, щоб більше людей почули його виступ.

— Сходьтеся, люди, до мене! З дозволу панів німців, я читатиму вам «Тараса Бульбу».

Та люди сходились неохоче.

Актор почав читати:

— «Тарас Бульба», повість Миколи Васильовича Гоголя, розділ дванадцятий.

...«Об'явився слід Тарасів. Сто двадцять тисяч козацького війська стало на кордонах України. Піднялася вся нація, весь народ, бо вже не стало терпіння. Пішли всі як один на святий бій за права свої, за волю»...

Люди насторожились.

«Мститься чорно козацтво за землю свою, стоптану ворогом, за церкви спалені, за наругу над вірою православною, звичаями прадідівськими.

Веде ту силу козацьку сам Остряниця, з ним старий Гуня. Вісім полковників очолюють дванадцятитисячні полки.

Одне за одним звільняються міста і села українські. Вже майорять козацькі хоругви над Харковом і Змійовом, Охтиркою і Лебедином, Сумами і Донбасом...

А на допомогу війську,—продовжував читати актор,—підіймаються люди в Чигирині і в Переяславі, в Батурині і в Чернігові. Незабаром прийде сюди лицарство козацьке і нас звільнить від цього лиха і неволі...

Зустрічайте їх, люди, піднімайте кайла ваші, лопати».

І змучені люди підняли кайла й лопати.

«Бийте проклятих німців!»

Не встиг майор Обергард схопитись за кобуру, як упав з розсіченою головою.

Юрій МОКРІЄВ.

Ой, устань, Харко, устань, батько...

(З народної пісні про запоріжського отамана Харка).

Малюнок С. Самума.

ХАРКО. — За Січ-матір! За Україну! Записую вас, лицарі, до свого Харківського куреня...

ЗАГУБЛЕНІ НАДІЇ

Одного погожого літнього дня на леваду за селом забрів німецький солдат Руді Драпман. В руці у солдата була лопата, під пахвою—березовий хрест з дощечкою.

За кущем лози Руді відміряв три кроки в довжину, один в ширину, потім перехрестився, плюнув у долоні і заходився копати.

— Отут і поховаємо тебе, Руді,—бубонів собі під ніс солдат,—отут і поховаємо, небораку. За тисячу сімсот два кілометри від рідного дому, на цій клятій Україні. Нагорнемо могилку, поставимо хрест і... бувай здоровий, Руді! Спочивай, сердега, спочивай!

Руді не помітив, як на стежці із села з'явився його вірний друг і побратим—солдат Фріц Веркер.

— Руді, що ти тут робиш?

Руді здригнувся, злякався, але, побачивши перед собою друга, розчулений кинувся йому на груди.

— Прощай, друже, прощай, Фріцуню,— сказав і ревно заплакав,—не поминай лихом!

— Що з тобою, Руді?

— Зі мною... зі мною...—схлипнув Руді.— Он бачиш хрест?

— Хрест? Що за мара! Ховать когось збираєшся?

— Атож! Викопаю могилку, поставлю хрест і.. бувай здоровий, Руді!

Фріц здивувався. Прибита до хреста дощечка ще більше вразила його. На ній Фріц прочитав:

«Тут похований солдат III імперії Руді Драпман, що на полях України розгубив усі свої надії. Пухом тобі земля! Спи спокійно! Твої хоробрі друзі жорстоко відомстять за геройську смерть».

— Ти що, збожеволів, Руді?

— Хто, я? Ти так думаєш, Фріц?—Руді аж засміявся з свого наївного друга. Раптом Руді споважнів, відкинув від себе лопату і голосом, сповненим пристрасті, енергійно заговорив:

—Слухай, Фріц! Коли нас збирали в похід—золоті гори обіцяли, так? А, насправді, що ми маємо від цієї колотнечі? За що я маю воювати? За тих п'ять нещасних посилок, що я наскріб у цьому селі? А тут ще партизани, як хорти за зайцями, ганяються за нашим братом...

— Так ти що — здумав накласти на себе руки? Живцем закопати себе, чи як?

— Отакої! Знайшов дурня. То нехай наш унтер закопується живцем, а я...—і Руді нишком, злодійкувато оглядаючись, зашепотів Фріцеві на вухо:—Нагорну могилу, поставлю хрест,—тільки ти, Фріцуню, анікому,—а сам—дай бог ноги!

— Що, тікати здумав?

Фріц посірів, насупив брови, на щоках йому заграли лиховісні жовна.

— Хитро,—сказав він, розтягуючи слова,—а ще хитріше буде, коли я оце гукну пана майора...

— Фріц! Я мав тебе за друга.

— І я мав тебе за друга. А ти, Руді, ти є дезертир, ти є паразит! В твоїй сукровиці тече погана домішка неарійської крові! Ти є ренегат, зрадник, ти є...

— Тихше, Фріце, тихше, бога ради, благаю тебе! Бери що хочеш, бери все, на ось золотий трофейний годинник, тільки не гукай нікого. Будь другом!

— Будь другом?! А ти був мені другом, ти, рудий собако, якому я вірив, як самому фюреру, ти пам'ятав про мене, коли писав цю дощечку?!

— Я не розумію тебе, Фріц.

— Не розумієш? — Фріц знову підняв з землі хрест, присів на пеньок, вийняв хімічний олівець і на зворотному боці дощечки почав ретельно виводити:

«Тут поховані два хоробрих солдати III імперії — Руді Драпман і Фріц Веркер, що розгубили всі свої надії на полях України...»

Дописавши німці викопали могилку, встромили туди березовий хрест і, оглядаючись, почимчикували туди, де заходить сонце.

Дмитро БЕДЗИК.

НА ЗАВОДІ БОЄПРИПАСІВ

Малюнок Б. Фрідкіна.

— Ти що, третю норму сьогодні гониш?
— Еге ж... Для салютів.

ПРЯМОЮ НАВОДКОЮ

Недавно сержант Юхим Пушкар розповів нам ще одну історію з свого бойового життя.

— Приходить одного разу до нас на батарею цариця полів, ну, самі догадуєтесь — мова йде про піхоту, яка завжди здіймає страшну куряву і примушує не тільки коня, а й трактор чхати, і слізно скаржиться:

— Побудував німець такий дзот, що ні мінометом, ні гранатою не візьмеш і багато лиха він робить. А як наступати підемо — не пропустить. Вся надія на вас...

Кажу їм:

— Дуже шкода мені вас, мої землячки, і тому йдіть і не сумуйте. Бачили ми різні дзоти, та ні один з них не витримував зустрічі з нашим снарядом. І тому кажу вам: заспокойтесь, розчистіть нам метрів на сто з обох боків окопи, що проти дзоту, і чекайте.

Стоїть піхотонька, з ноги на ногу переминається.

— Чекати можна,—відповідає,—та чи дасть це якусь користь?

— Юхима Мироновича Пушкаря, прапрадід, а може й просто пращур якого разом з Богданом Хмельницьким бив німців, знаєте? От я той самий Юхим Миронович, а поруч на гарматі мій брательник Максим Миронович, а далі... Та що казати, рід наш знаменитий, і тому куріть без сумлення і ждіть...

Пішла цариця полів, але почуваю я, що не дуже повірила в силу нашого роду.

І тому вирішив діяти негайно.

Спиляв я з заряджаючим деревину, дістали пару старих коліс, вночі підтягли це добро до окопів і змайстрували щось на зразок гарматки. Для більшої ймовірності деревину підмаскували.

Ранком німці почали смалити по деревині.

Стріляли фашисти чотири години, а ми час від часу візьмемо та й підпалимо коло деревини трохи пороху, щоб відблиск був і щоб німець думав, що гармата та спра жия. А в цей час з батареї брательник мій Максим снарядик посилав.

Не витримав німець. Викликав авіацію. Прилетіли троє фашистів і давай гатити по полю-полюшку.

Гатили-гатили, потім знову артилерія взялася гвоздити. За артилерією знову авіація, а потім все спочатку.

Відгвоздили і відгатили день, а деревина стоїть і не мугикає.

— Ну, тепер час,—оголосив я бійцям, які з інтересом стежили за комедією. Вночі на місце деревини підкотив мою справжню гармату. На світанку навели її на дзот, а як зійшло сонечко, дали підряд в терміновому порядку—аллюр три хрести—п'ять пострілів прямою наводочкою.

Вийшло таке: сосоночка вціліла, дзот розвалився, а піхота-матінка листа на батарею доставила:

«Простіть, що сумнівались,—пишуть ці цариці в штанях,—тепер ми впевнені, що ваш прапрадід, а може й пращур дійсно громив з Богданом німців Вашому роду—низький поклін».

Ну, що зробиш з цією піхотою? Довелося її простити і поклін роду прийняти.

Михайло ТАРДОВ.

ВОВЧА ПІСНЯ

На світанку, уночі,
Ранком, цілу нічку,
В груди лапою б'ючи,
Просить вовк теличку.

Він торочить їй одне,
Закотивши очі:
— «Ах, не їж, не їж мені
Я тебе не хочу.

Ваше плем'я на вовка
Здавна зубом ляска.
Ой, не будь лиха така,
Відійди, будь ласка!»

Отаке співа в ліску
Вовк святий та любий...
— Значить, просто сірячку
Поламали зуби.

Марія ПРИГАРА.

НІКОЛИ

Малюнок С. Самума.

— Зайдіть, рідні, хоч поснідаете...
— Дякуємо, бабусю! Нас у сусідньому селі обідати чекають.

А МИ ПОВЕРТАЄМ ДОДОМУ, ДО ХАТИ...

Евакуйовані в свій час колгоспні тваринницькі ферми повертаються у звільнені райони.

Малюнок В. Литвиненка.

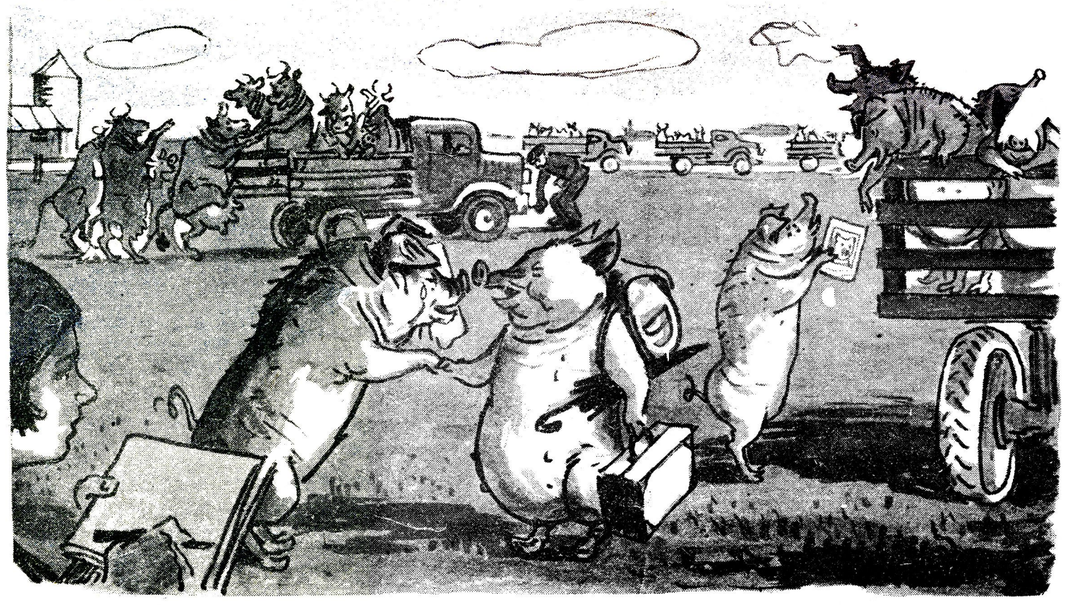

КАБАН (ніжно). — Бережи себе в дорозі, Льохо! Ти ж в такому стані... Коли опоросишся, вдар телеграму.

У ЗВІЛЬНЕНОМУ СЕЛІ

Малюнок О. Козюренка.

— Диви, дядю, яка кака намальована!

РИЦИНА Й ІСТОРІЯ

Як відомо, є ліки для внутрішнього вжитку і для зовнішнього. Рицину п'ють, а йодоформом посипають рани.

Так було доти, поки на світовій арені не з'явилися Гітлер і Геббельс. З того часу брехня стала для німців продуктом першої потреби, так само, як і медикаменти. І не одна брехня, а дві: для внутрішнього і для зовнішнього вжитку.

До нас потрапив ще один документ гітлерівської брехні у вигляді брошури. На обкладинці цього твору так і написано: «Виключно для внутрішнього вжитку німецької армії».

Мова йде про короткий курс історії України для гітлерівських солдатів і офіцерів.

На самому початку цієї брошури гітлерівський історик бідкається над долею України за часів татарської навали, яка, за його словами, «перетворила квітучу, багату Україну на пустелю». Про те, що на таку ж саму пустелю перетворила Україну німецька навала, автор нічичирк. Мабуть, з великої скромності...

Далі йде відкриття, яке повинно викликати справжній переворот в історіографії. Як пише доктор Ступперіх (таке прізвище автора брошури), татари підкорили б тоді всю Європу, якби не... німці.

Але це лише перші кроки великого гітлерівського історика.

Звернімось, наприклад, до епохи Богдана Хмельницького. Автор брошури ласкаво визнає, що Хмельницький був видатною особою. Однак, і тут не обійшлося без втручання... німців. Доктор Ступперіх запевняє своїх читачів, що Хмельницький лише тому став славним полководцем і політиком, бо

«мав зв'язки з німецьким великим курфюрстом...»

Виявляється, не Хмельницький розгромив шляхту під Корсунем і Жовтими Водами, і не українське козацтво, а таємничий німецький курфюрст, на чолі своїх ландскнехтів. Немає сумніву, що коли б у Ступперіха було більше місця, він написав би, що Хмельниччина була лише маскарадом, а насправді козаків він на бій переодягнутий на Хмельницького—курфюрст. І не козаків, а есесівців у козацьких костюмах, запозичених у гардеробі берлінської опери...

А тепер кілька слів про XX сторіччя. Кілька слів, бо автор брошури неохоче згадує про цей період. Він лаконічно заявляє:

«В Брестському мирному договорі Німеччина визнала самостійну українську державу і взяла її під свою охорону».

Та, як побачимо далі, ця «самостійність» і ця «охорона» небагато були варті, бо, як пише сам Ступперіх:

«Великі перспективи були зведені нанівець у листопаді 1918 року. Німецькі війська, що допомагали українському народові засновувати державу, були змушені на початку 1919 року залишити країну».

Ким були змушені, неважко пригадати; гітлерівському докторові не личить про це розповідати. Німецькі солдати також без допомоги свого доктора знають, хто змусив їхніх батьків тікати з України. Той самий, хто змушує і солдатів Гітлера шукати собі найкоротшого шляху до фатерлянду. Український народ!

Дехто може поспитати: навіщо Геббельс напуває фріців такою рідкою рициною? Та, бачите, ця брошура вийшла з друку ще в 1941 році. У 1943 році вона зайва. Фріців тепер лікують не рициною, а кулями і гранатами, і лікує вже не Геббельс, а Червона Армія. Лікує так радикально, що через деякий час ліки для фріців стануть зовсім зайвими.

Навіщо ж ліки там, ідеже несть ні болезні, ні печалі...

Ярослав ГАЛАН.

БЕЗПОМИЛКОВИЙ ДІАГНОЗ

Малюнок О. Сашка.

— З вухами у вас справа серйозна...

— Це мене московські салюти доконали.

НЕ ХВАЛИСЬ, ІДУЧИ НА РАТЬ

Починаючи війну з СРСР, Гітлер замовив у Швеції більш як півмільйона тонн граніту для збудування пам'ятника «Перемога». Частину цього граніту приставлено до Німеччини.

(З газет).

Малюнок А. Самуйленка.

— Очевидно, це руїни якогось заводу?

— Помиляєтесь! Це фундамент нашої «перемоги»...

ТОТАЛЬНИЙ НОВОБРАНЕЦЬ

Панове офіцери,—сказав голова комісії, звертаючись до присутніх,—на Східний фронт відправляється Фріц Кретінер, 59 років. Щоправда, новобранець має грижу...

— Не біда! Можна його в авіацію,—сказав авіаційний офіцер.

— Ви що, з глузду з'їхали?— не витримав представник танкових військ. — Мені його, на «тигри»!

— Ваших «тигрів» і без того, як поганих кошенят, б'ють. В піхоту його! Хвороба його стане навіть корисною: не так швидко тікатиме, — рішуче запропонував піхотний офіцер.

ДОТЕПНІСТЬ

— Скільки в вашій роті солдатів, герр обер-лейтенант?

— Якщо рахувати по списках, починаючи з 1941 року,—полк, герр полковник!

— Зеер гут! Наказую вам форсувати річку на північ від пункта Н.

— Насмілюсь доповісти, що в тому місці ми вже пробували. Дозвольте трохи на південь, герр полковник, туди якраз всю мою роту винесло водою...

Лейтенант П. ДОБРОЛЕЖА.

ПІХОТИНЕЦЬ ІВАН ВОЄННИЙ

Другу війну воює з німцями донецький шахтар, командир Червоної Армії Іван Воєнний. Бив він німців на Україні в 1918 році, б'є їх тепер. З своєї гвинтівки і в рукопашному бою тов. Воєнний особисто знищив 32 гітлерівців.

В бою—шахтар, а в шахті—воїн.
Свого він прізвища достоєн!
Палкий привіт шлемо герою!
Штиком, прикладом, як киркою,
Бий німців, мстись за наші біди,
Рубай в бою шари побіди!

Убитих фріців тридцять два—
Лежать, як скошена трава.
Мов терикон гора до хмар...
Недаром він боєць-шахтар!

ПОХОРОН

Старший сержант снайпер Степан Єсєв, нагороджений орденом Червоного Прапора і медаллю Монгольської Народної Республіки, має на бойовому рахунку 89 знищених фріців.

Безліч випадків преславних
Знає Єсєв, — цілий кошик.
Розкажу вам, як недавно
Офіцера укокошив.
Укокошив... В тую ж мить
І додому б, Ні, лежить!
«Хочу,—каже,—знать того,
Як ховатимуть його!»
І зостався в ніч холодну,
Жде, чекає похорону.
Йшли хвилини вал за валом,
День минув, на другий день
Офіцерика ховали:
Квіти, гроб, під шпорів дзень
Йшли фашисти цілим скопом,
В дві упряжки гроб несли,
З автоматами за гробом
Автоматчики брели.
Все він зважив, звірив, потім
Взявся Єсєв до роботи.
Взяв він задніх на приціл.
Клац—і перший фріц присів.
Зков курок він свій натис —
Й другий фріц, як перший, скис...
Ті, що гроб несли в руках,
Озирнулися, — о, жах!
— «Де ж процесії рядн?»
Й, щоб уникнути біди,
Гроб зваливши із плеча,
Хто куди — навтікача!
Вніч (не вгледів снайпер щоб!)
Йдуть розшукувати гроб.
Ось—рівчак, ось — кущ дорожній,
Тільки гроб — оввa! — порожній.
Виють фріци: — «Чудеса!
Фріц вознісся в небеса!»
(А в цю пору пес Каштанка
Потрошив його останки...)

Іван НЕХОДА.

Діюча армія.

НЕНАЖЕРА ШВАБ

Як відомо, французи прозивають німців бошами, росіяни — фріцами, а карпатські українці — коротко і виразно: швабами.

Одного разу,—не знаємо де це було, чи в Ужгороді, чи в Хусті,— виступав всім добре знайомий гуморист. Він ходив по сцені і оповідав, як зараз усім добре живеться.

— До прикладу—я,—говорить він.—Раніше бували випадки, що кусня хліба не мав до борщу. Однак сьогодні не те. Ось, подивіться самі.

Гуморист відкриває величезну скриню, наповнену білими паляницями, салом, маслом, сиром.

У багатьох глядачів, що побачили стільки всякого добра, з'явилась слина в роті. Та гуморист закрив скриню і продовжував далі розповідати всякі нісенітниці. Аж, нарешті, йому надокучило, і він вирішив трохи попоїсти. Відкриває скриню — а там: пусто! Ніде нічогісінько, ні одної крихітки хліба, або сиру. Тільки здоровенний шваб сховався в кутку.

Гуморист бере шваба двома пальцями лівої руки, а правою відриває йому голову, кидає рештки шваба на підлогу і розтоптує ногами.

— Бачите, люди чесні: всього у нас було доволі, поки не з'явилися оці прокляті шваби.

Присутні зрозуміли гумориста і нагородили його тривалими оплесками.

Микола КАРПАТСЬКИЙ.

НІМЕЦЬКА ОЩАДЛИВІСТЬ

Малюнок Б. Марковича.

У Берліні досягли великих успіхів у заощадженні електроенергії для промисловості й освітлення міста.

ВЕЧІР НА ХУТОРІ ПОБЛИЗУ ДИКАНЬКИ

Кілька історій, які довелось нам почути на одному хуторі поблизу Диканьки під час короткого перепочинку між боями.

1.

— Я на довгі листи не майстер, — сказав Микола Коляда. Не люблю накручувати та накручувати, як деякі хлопці. Доки з Ганною не був знайомий, я жодній дівчині не писав. А Ганні пишу. Тільки не листи,—листівки. Я такі листівки люблю, де на звороті малюнок. Портрет Кутузова, або якийнебудь краєвид. Я ці листівки тому поважаю, що на них можна мало писати. Для адреси є ще місце, а для всяких теревень—вузькувато.

Мусій Добрийвечір здивувався.

— Незрозуміло мені, чому ж тоді твоя Ганна так радіє тим листівкам?

— Справа понятна,—сказав Микола Коляда спокійно.—Я їй листівки надсилаю з кожного міста, чи містечка, звідки німців вигнали. Коли привіт від мене одержує, знає, що ми далі на захід посунули.

2.

— А що робити, коли вона мені на листи не відповідає?—спитав довжелезний молодий радист в окулярах.—Я сьогодні до неї останнього листа пишу. Так і починаю:

«Адам писав до Єви на пальмових листях. В кам'яну добу закоханий відбивав свої почуття на кам'яних брилах. В Асіро-Вавілонії вигадали клинопис. В добу Тутанхамона друзі списували цілі сувої папірусів. Олександр Македонський користувався голубами. Іван Грозний одержував листи через князя Курбського. З тих днів людство зробило величезний крок вперед в цьому напрямі—вигадало листівки, поштові марки, доплатні листи, листонош, дівчат на пошті, та виявилось, що даремно працювала конструкторська думка. Ви мені не відповідаєте».

— Здорово врізав,—вигукнув захоплено Яків Півень.—Тепер уже відповість.

— Ви гадаєте?—безнадійно спитав молодик в окулярах.

— Безумовно!

В цей час Валентина—молода листоноша, принесла чергову пошту. Майже всі одержали листи. В конвертах і зліплені трикутничком. Листівки з малюнком і без малюнка. Молодик в окулярах жадібно дивився їй в руки.

— Мені нема, Валюшо?—спитав він жалібно.

— Нема і не буде,—сказала листоноша суворо. — Нема в мене часу вам листи писати. Довоюємо, тоді поговорити можна буде.

І вона пішла геть, не озираючись.

3.

— У кожного з нас в лантушку чи сумці улюблений томик. «Кобзар» чи Леся Українка. Хто Швейка тягає, хто Чехова. А Малина нас усіх вразив. Він в своєму лантушку товстий підручник з анатомії зберігає.

— Диви, які в тебе нахили до медицини, — дивуються всі.

— Не в змісті книги смисл, — відповідає Малина.—Бачите штамп «Районна бібліотека імені Михайла Коцюбинського»? Коли місто лишали, хтось на дорозі загубив, а я підняв і вирішив, коли повернемось, знову на бібліотечну полицю поставлю. Не довго вже мені з підручником анатомії тягатись. І щоб книгу не затримувати, я ворогів добре кладу.

4.

— А я розповім вам про один концерт, що ледве не зірвався. Тоді німці раптово ударили з флангу, і нам довелось оголосити антракт.

Командир каже:

—Товариші представники мистецтва, не хвилюйтесь! За хвилину ліквідуємо інцидент.

Тут один актор каже:

— Я не можу сидіти спокійно.

Командир просить:

— Тримайте себе в руках!

Актор:

— Я не можу тримати себе в руках, я хочу тримати в руках рушницю.

І, уявіть собі, він таки переконав нашого командира. Потім командир сказав:

— Я, безумовно, справжній театрал і поважаю мистецтво сцени. І бачив акторів у різних ролях. Але ваша сьогоднішня роль—найвидатніша.

Юхим МАРТИЧ.

РАДЯНСЬКА «МЕТЕОРОЛОГІЯ»

— Цього літа червоні влаштували нам справжню зиму.

— Боюсь, Гансе, що взимку вони повторять нам літо.

Гітлер призначив начальника гестапо Гімлера також міністром внутрішніх справ.

Малюнок Ю. Ганфа.

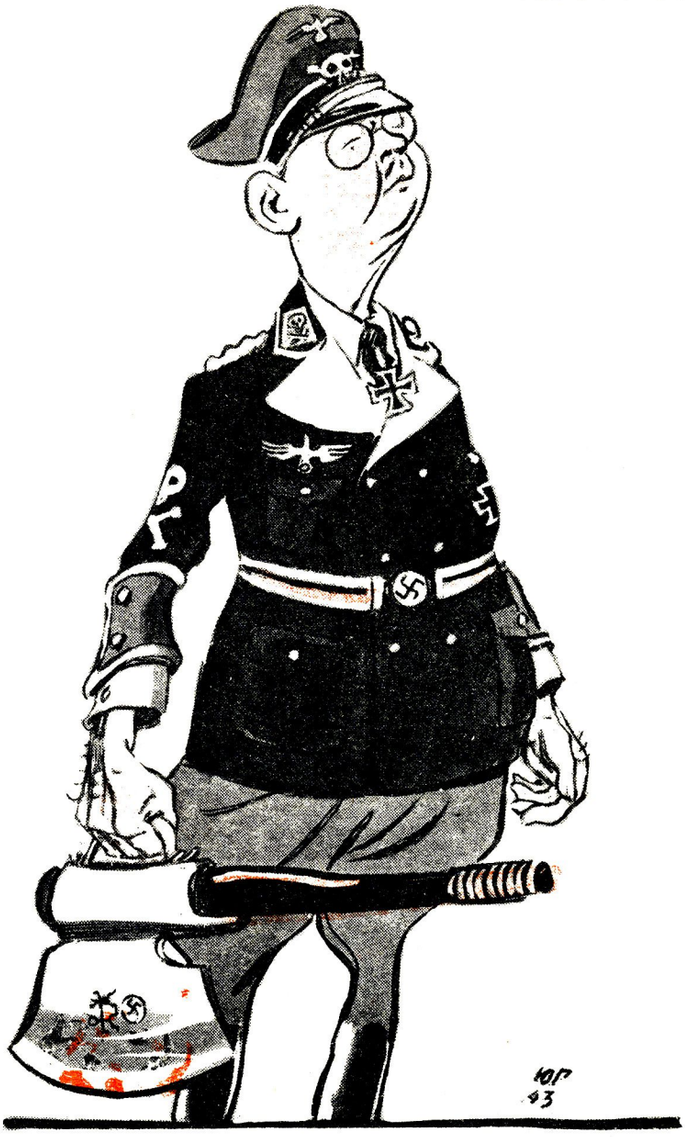

Міністр з портфелем.

НА ЛІСОВОМУ ШЛЯХУ

(Натюр-морт)

На дорозі — два лежать дубки,
І верба трухлява та дуплиста,
І підбиті три броневики,
Мотоцикл і танк фашистів...
Не шумить простріляна лоза.
Лист опав. Зів'яло зм'яте зілля.
Знати, тут загони партизан
Привітали банду хлібом-сіллю.

Павло МАТВІЄНКО.

НЕВДЯЧНА КАР'ЄРА

— Чого сумуєш, Фрідріху, радіти мусиш, ти ж майором став!

— Боюсь, щоб не вийшло, як з Гансом Шимпанзе. Він теж 10 років фюреру служив, до майора дослужився, а послужив якось за ціль російському снайперові і одразу в мерці потрапив. Тепер служитиме їжею могильним хробакам...

НОРВЕЖСЬКА РОЗГУБЛЕНІСТЬ

Квіслінговець Кінсен, який виступив у Тронгеймі, закликав норвежців записуватись до есесівських батальйонів. Після того, як виступ скінчився, слухачі кинулись качати Кінсена. Вони тричі підкинули його, але ні разу не підхопили.

Головний хірург міської лікарні повідомив, що становище хворого Кінсена безнадійне.

Відповідальний редактор Л. ПАЛАМАРЧУК. **Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна».**

Адрес редакції: Москва, Неглинная, 29/14.

Набрано в друкарні «Известий» Надруковано в друкарні «Правда» імені Сталіна. Москва. Зам. № 2573

НА САВУР-МОГИЛІ ВОГНІ ГОРЯТЬ!

Червона Армія визволила на півдні України територію, де знаходиться славнозвісна Савур-могила, на якій, за переказами, козаки в старовину розпалювали багаття, що кликало народ на битву за вітчизну.

Малюнок Й. Дайца.

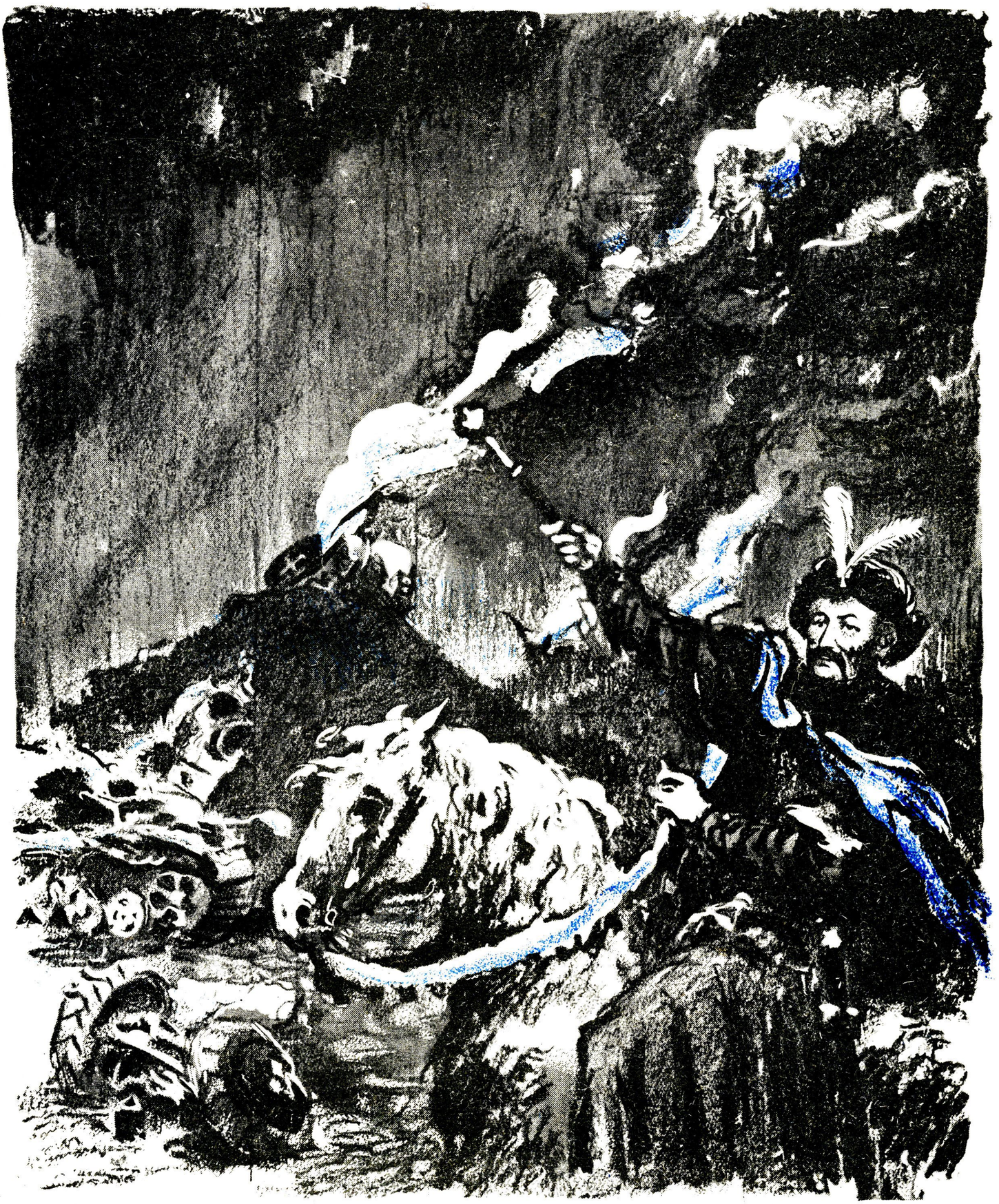

Та й вивели Морозенка
На Савур-могилу...
Ой та й гляну козак Морозенко
На тую Вкраїну...
Вся ти, наша Україно,
Копитами збита...
Вся ти, наша Україно,
Кров'ю политa...
Вся ти, наша Україно,
Славою покрита...

(З «Думи про Морозенка»).

На бій, на бій, братове милі!
Непереможні і рясні
вже на Савуровій могилі
горять визволення вогні.

Встають полки, мов із тумана,
од них шумить Дніпро-ріка,
і булава свята Богдана
на бій синів своїх склика...

Гроза гармат на захід лине,
і пісня котиться, мов грім:
«Як з ночі підняту калину,
ми Україну звеселим».

Вставай, мій край, у славі й силі,
ідуть сини твої ясні.
Вже на Савуровій могилі
горять визволення вогні.

Володимир СОСЮРА.